

GRØNLAND i al hans billedkunst

Mandagens Århus-debutant, velkendt fra de store Grønlands-udstillinger og — KUNSTAVISEN

Af Georg Andréen

Der hænger en kajaker, og der ligger lege-tøjs-sælhunde i vinduet ud mod Grumstolsvej i Århus hos Ole Jørgensen.

Inden døre på vej fra børnefløj til voksen-bolig har man harpuner og andre grønlandske effekter på trappeafsatsen.

— Desværre nye og ikke de skønne brugte, konstaterer Ole.

På bordet står rensdyr-bøffer klar med god dansk salat. Også Ole. Han er hjemmegående, mens Hanne, talepædagog, og treklo-veret af viltre pigeboern er »på arbejde«.

Mandag præsenterer han sig for første gang i Århus som billedkunstner. Ved en udstilling med aften-fernisering på Brandhus.

Skønt kun »århusianer« i små fire år er han kendt af enhver, der har med kunsten at skaffe. Først og fremmest som den, der var stået bagved de sidste års store Grønlands-udstillinger på Louisiana, Aarhus Kunstmuseum til 1974 — Festugens to — og sidst som den, der indtil nu

har lagt navn som ansvarshavende redaktør for den snart årgamle Århus Kunstavis.

— Et forfulgt udspil, hævder han.

Starten

Ole Jørgensen er født på det yderste mørke, københavnske Nørrebro og fik sin væsentligste skolegang på Det kgl. Opfostringshus' kostskole i det nordsjællandske Hellebæk.

— Da jeg havde taget realklassen, skulle jeg absolut presses i gymnasiet, siger han, men valgte i stedet et mere frit liv. Først blandt andet som spillemand på danseskoler — »Britta polka« til ni kroner i timen — derefter at blaffe ud i det ganske Europa.

Hjemme igen blev det til Frederiksberg Seminarium og lærereksamen sammen med den hjertens udkårne, hvorpå de to, det var i 1967, tog hver en 5-årig kontrakt som unge lærere i det grønlandske Frederikshåb.

— Valget stod mellem at blive formningslærer i Nigeria og Grønland, men så var der borgerkrig i Nigeria, og det blev Grønland.

Det kom hverken Hanne eller Ole eller de snart tilkomne piger til at fortryde.

Grønland har siden været ristet i begge hjerner.

Da de vendte hjem i 1972, ville Ole helst vie sig maleriet, som havde stået på siden Hellebæk-årene, mens Hanne ville være talepædagog. I valget mellem Århus og København sejrede Århus.

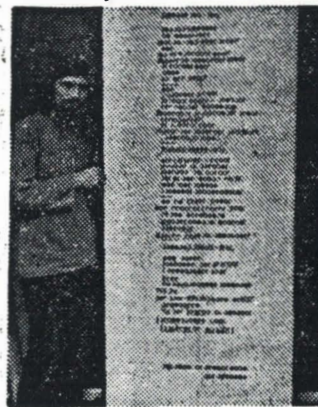
— Og sådan dumpede vi ned her ...

Grønland bagved alt

Den malende lærer faldt både for Grønlands natur og grønlanderne i det lille samfund, hvor den unge danske familie straks blev accepteret.

Naturen deroppe, som han dyrkede både som jæger og fisker og almindelig natursportsmand, præger alt i kunsten, som Ole J. nu viser frem i bank-udstillings-salen i Brabrand.

Selv om han er, hvad man kalder abstrakt, er det, siger han, Grønlands farver, der spejler sig i både billeder og skulpturer. De store, sorte ravne er et hovedmotiv ligesom fuglenes æg. Men også det menneskelige får sit ligesom Ole Jørgensens syn på, hvordan Danmark handler »mis« med sine atlantiske landsmænd. Det fremgår især af digtene,

Ole Jørgensen med varden over sin ven.

som pryder udstillingsplakaten eller den varde han rejser ved »sandkassen« med skulpturerne og de to levende tændte sorte lys på hver sin side mindevarden for vennen, Arkaluk Høegh.

Forfølges

Vi slutter ved KUNSTAVISEN.

— Pjat det med »ansvarshavende«, siger han. Vi er et kollektiv. Jeg er ny i Århus. Jeg holder meget af Århus på grund af dens beliggenhed og naturen lige udenfor vore døre. Men jeg er oprørt over den måde, menneskene i Århus har taget imod dette forsøg på at fortælle om kunsten i denne by og omkring den. Vel er den da ikke, som vi gerne ville have den. Vi ville gerne have musikken og teatret med, men har endnu ikke ordnet det. Alligevel synes jeg, man burde acceptere det tilbud, som en gruppe mennesker frivilligt og med store personlige, økonomiske ofre har taget på sig.

— Er det så slemt med fordelingen?

— Ja, det er. Vi skal kværnes

Ole Jørgensen i sit arbejdsværelse — inspiration fra Grønland

ned, vi bagtales. Man er virkelig to gange sagt nej til støtte. Amtskommunen to gange blankt afslag. Forslaget om at få lov at skabe kontakt via en mobil bod på gågaden afslået. Ligesom ønsket om at få lov at agitere på skolerne eller ansøgningen om hjælp til oppudsning af vore elendige redaktionslokaler i Mejlgade.

Alt i en by, der hævder at være kulturvenlig og bryster sig af at støtte de spontane aktiviteter. Nordjyllands Kunstmuseum får støtte fra Alborg Kommune til sin kunstavis som det danske Galleri F.15 til sin. Ja, masser af penge fra den lille by Molde.

Mange støtter, men vi er langt fra de 2000 abonnenter, som måske kunne bringe foretagendet i nogenlunde økonomisk balance. Til gengæld skikker man bud fra hele Danmark og langt udenfor i Norden.

Vi bliver ved. Og vi udvider staben. Første runde med kunstkritikeren Hans Kjærholm og forfatteren Leif Hjernøse. Det må og skal blive til noget permanent i byens kunstliv.

Vi skal kværnes ned

Side 9

